

Holly

Eerder verschenen van Stephen King:

<i>Carrie</i>	<i>Vel over been</i>	<i>Holly</i>
<i>Bezeten stad</i>	<i>Harten in Atlantis</i>	Onder pseudoniem
<i>De Shining</i>	<i>Over leven en schrijven</i>	Richard Bachman:
<i>Dodelijk dilemma</i>	<i>Achtbaan</i>	<i>De regelaars</i>
<i>Ogen van vuur</i>	<i>Dromenvanger</i>	<i>Razernij</i>
<i>Cujo</i>	<i>Alles is eventueel (1408)</i>	<i>De marathon</i>
<i>Christine</i>	<i>Een goed huwelijk</i>	<i>Werk in uitvoering</i>
<i>4 Seizoenen</i>	<i>Het geheim van de Buick</i>	<i>Vlucht naar de top</i>
<i>Dodenwake (Pet Sematary)</i>	<i>De Colorado Kid</i>	<i>De ontvoering</i>
<i>Satanskinderen</i>	<i>Mobiel</i>	<i>De vervloeking</i>
<i>Duistere krachten</i>	<i>Lisey's verhaal</i>	
<i>4 x Stephen King</i>	<i>The Mist (Dichte mist)</i>	De Donkere Toren-serie:
<i>It (Het)</i>	<i>Duma</i>	<i>De wind door het sleutelgat</i>
<i>Silver Bullet</i>	<i>Na zonsondergang</i>	<i>1 De scherpschutter</i>
<i>Ogen van de draak</i>	<i>Under the Dome</i>	<i>2 Het teken van drie</i>
<i>Misery</i>	<i>(Gevangen)</i>	<i>3 Het verloren rijk</i>
<i>De gloed</i>	<i>Aardedonker zonder sterren</i>	<i>4 Tovenarsglas</i>
<i>De duistere kant</i>	<i>Eenmalige zonde</i>	<i>5 Wolven van de Calla</i>
<i>Tweeduister</i>	<i>11.22.1963 (22-11-1963)</i>	<i>6 Een lied van Susannah</i>
<i>Schemerwereld</i>	<i>Mijl 81 (e-only)</i>	<i>7 De Donkere Toren</i>
<i>De noodzaak</i>	<i>Joyland</i>	
<i>De beproeving</i>	<i>Hoogste versnelling</i>	De Donkere Toren-serie
<i>De spelbreker</i>	<i>(met Joe Hill)</i>	(graphic novels):
<i>Dolores Claiborne</i>	<i>Het hoge gras</i>	<i>1 De jonge jaren van de scherpschutter</i>
<i>Nachtmerries</i>	<i>(met Joe Hill)</i>	<i>2 De lange weg naar huis</i>
<i>Droomlandschappen</i>	<i>Dr. Sleep</i>	<i>3 Verraad</i>
<i>Insomnia</i>	<i>Mr. Mercedes</i>	<i>4 De val van Gilead</i>
<i>Rosie</i>	<i>Revival</i>	<i>5 De slag bij Jericho Hill</i>
<i>Midlife Confidential</i>	<i>De eerlijke vinder</i>	
<i>(met Amy Tan e.a.)</i>	<i>De bazaar van boze dromen</i>	De beproeving
<i>De Green Mile</i>	<i>Wisseling van de wacht</i>	(graphic novels):
<i>Desperation</i>	<i>Schone slaapsters</i>	<i>1 Captain Trips</i>
<i>Macabere liefde</i>	<i>De buitenstaander</i>	<i>2 Amerikaanse nachtmerries</i>
<i>(Stephen King e.a.)</i>	<i>Gwendy's knoppenkist</i>	<i>3 De overlevenden</i>
<i>Het meisje dat hield van</i>	<i>Verlichting</i>	<i>4 Zware gevallen</i>
<i>Tom Gordon</i>	<i>Het Instituut</i>	<i>5 Niemandland</i>
<i>De Talisman (met Peter Straub)</i>	<i>Als het bloedt</i>	<i>6 Bij het vallen van de nacht</i>
<i>Zwart huis (met Peter Straub)</i>	<i>Later</i>	
<i>De storm van de eeuw</i>	<i>Billy Summers</i>	
	<i>Fairy Tale</i>	

Stephen King

Holly

Vertaald door Annemarie Lodewijk

ISBN 978-90-225-9983-9

ISBN 978-94-023-2177-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6596-6 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Holly*

Vertaling: Annemarie Lodewijk

Omslagontwerp: Will Staehle & Ashley Woods / Unusual Corporation, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Turbosquid (huis), Shutterstock (oprit, lucht)

Zetwerk: Pier Post

© 2023 Stephen King

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Deze is voor Chuck Verrill:
redacteur, agent en boven alles vriend.*

1951-2022

Bedankt Chuck.

‘Soms werpt het universum je een touw toe.’
– Bill Hodges

17 oktober 2012

I

Het is een oude stad en niet meer in een geweldige conditie, net zomin als het meer aan de oever waarvan ze is gebouwd, maar delen ervan zien er nog best goed uit. Mensen die er al heel lang wonen zouden waarschijnlijk beamen dat Sugar Heights het mooiste gedeelte is en dat de mooiste straat die erdoorheen loopt Ridge Road is, die in een flauwe bocht geleidelijk afdaalt van het Bell College of Arts and Sciences naar Deerfield Park, ruim drie kilometer verderop. Ridge Road voert langs een groot aantal mooie huizen, waarvan sommige eigendom zijn van het docentenkorps van de universiteit en andere van succesvolle zakenlui, artsen, juristen, bankiers en directeuren. Het grootste deel van deze huizen is gebouwd in victoriaanse stijl, zit onberispelijk in de verf en is voorzien van erkerramen en krullerig versierd houtwerk.

Het park waar Ridge Road op uitkomt is niet zo groot als het park dat midden in Manhattan ligt, maar het scheelt niet veel. Deerfield is de trots van de stad en een legertje tuinlieden houdt het fantastisch bij. Goed, je hebt de verwaarloosde westzijde, aan de kant van Red Bank Avenue, die bekendstaat als de Thickets, waar je 's avonds na donker soms lieden treft die drugs verkopen of juist willen kopen en waar wel eens een straatroof plaatsvindt, maar de Thickets beslaat slechts anderhalve hectare van de driehonderd. De rest is grasland, met overal bloemen en paadjes waar verliefde stelletjes wandelen en bankjes waar oude mannen hun krant zitten

te lezen (tegenwoordig steeds vaker op elektronische apparatuur) en vrouwen zitten te kletsen, soms terwijl ze intussen hun baby's wiegen in peperdure kinderwagens. Er zijn twee vijvers en op een daarvan laten mannen of jongens soms hun op afstand bedienbare bootjes varen. In de andere zwemmen zwanen en eenden. Er is ook een speeltuin voor de kinderen. Eigenlijk heeft het park alles, behalve een openbaar zwembad. Om de zoveel tijd wordt het idee in de gemeenteraad ter sprake gebracht, maar het wordt steeds uitgesteld. Te duur natuurlijk.

Deze oktoberavond is het warm voor de tijd van het jaar, maar toch heeft een lichte motregen iedereen binnengehouden, op één enkele fervente jogger na. Het is Jorge Castro, die een tijdelijke aanstelling aan de academie heeft als docent creatief schrijven en Latijns-Amerikaanse literatuur. Ondanks zijn specialisme is hij in Amerika geboren en getogen. Jorge zegt graag tegen mensen dat hij zo Amerikaans is als *pie de manzana*.

In juli is hij veertig geworden en hij kan zichzelf niet langer wijsmaken dat hij nog steeds de jonge hond is die een kortstondig bestsellersucces heeft behaald met zijn eerste roman. Veertig is een leeftijd waarop je echt moet ophouden jezelf wijs te maken dat je nog steeds een jonge wat dan ook bent. Doe je dat niet – als je te buiten gaat aan quasi-jeugdige onzin als 'veertig is het nieuwe vijftientwintig' – begeef je je op een hellend vlak. Eerst een klein beetje, maar dan steeds een beetje meer en voor je er erg in hebt, ben je vijftig, met een buik die over je broekriem heen puilt en cholesterolverlagers in het medicijnkastje. Op je twintigste laat je lichaam je nog wel overal mee weggkomen. Op je veertigste wordt dat een heel ander verhaal. Jorge Castro voelt er weinig voor er op z'n vijftigste achter te komen dat hij een uitgezakte Amerikaanse vetkwab is geworden.

Wanneer je veertig bent, moet je goed voor jezelf gaan zorgen. Je moet de motor goed onderhouden, want inruilen is geen optie. Dus drinkt Jorge elke ochtend sinaasappelsap (kalium), meestal gevolgd door havermost (antioxidanten) en eet hij maar één keer per week rood vlees. Wanneer hij zin heeft in een tussendoortje, kiest

hij vaak voor een blikje sardientjes. Die zijn rijk aan omega-3 (en lekker!). 's Ochtends doet hij wat eenvoudige oefeningen en 's middags gaat hij een eindje hardlopen, niet overdreven, maar gewoon om die veertigjarige longen goed door te luchten en zijn veertigjarige hart even flink zijn werk te laten doen (harts slag in rust: 63). Wanneer Jorge de vijftig gaat aantikken, wil hij eruitzien en zich voelen als veertig, maar het lot is een grapjas. Jorge Castro gaat niet eens de eenenveertig halen.

2

Zijn vaste routine, zelfs op een avond met een fijne motregen, is om van het huis dat hij deelt met Freddy (en waar ze kunnen wonen zolang zijn tijdelijke docentschap duurt), een afstand van een kleine kilometer naar het park te rennen. Daar doet hij wat rekoefeningen voor zijn rug, neemt een paar slokken van het Vitaminwater dat hij bij zich heeft in zijn heuptasje, en jogt weer naar huis. De motregen is eigenlijk wel verfrissend en er zijn geen andere joggers, wandelaars of fietsers waar hij tussendoor hoeft te manoeuvreren. De fietsers zijn het ergst. Die vinden dat ze het volste recht hebben om op de stoep te rijden in plaats van op straat, terwijl er nota bene een fietspad is. Vanavond heeft hij de stoep helemaal voor zichzelf alleen. Hij hoeft niet eens naar de mensen te zwaaien die van de avond genieten op hun brede, beschaduwde veranda's; vanavond houdt het weer ze binnen.

Allemaal, op één na: de oude dichteres. Zij zit, ook al is het om acht uur nog een graad of vijftien, helemaal ingepakt in een windjack, want ze weegt inmiddels nog maar vijfenvijftig kilo (van haar huisarts krijgt ze daar regelmatig een standje voor) en ze voelt de kou. Wat ze nog erger voelt is de vochtigheid. Toch blijft ze zitten, want er zit voor vanavond een gedicht in – ze hoeft alleen haar vinger maar onder het randje van de deksel te wrikken en het open te maken. Ze heeft al sinds hartje zomer niets meer geschreven en ze moet weer een beginnetje maken voordat ze roestig begint te

worden. Ze moet ‘zich laten zien’, zoals haar studenten dat wel eens noemen. Bovendien zou dit wel eens een goed gedicht kunnen zijn. Misschien wel een noodzakelijk gedicht.

Het moet beginnen met de manier waarop de mist rond de lantaarnpalen aan de overkant van de straat wervelt en vervolgens verdergaan in de richting van wat zij in gedachten ‘het mysterie’ noemt. Alles dus. De mist vormt traag bewegende aureolen, zilverig en mooi. Het woord ‘aureolen’ wil ze niet gebruiken, want dat ligt te veel voor de hand, veel te makkelijk. Bijna een cliché. Zilverig daarentegen... of misschien alleen zilver...

Haar gedachten dwalen lang genoeg af om aan de overkant van de straat een jonge man (als je negentachtig bent, lijkt veertig heel erg jong) voorbij te zien rennen. Ze weet wie hij is: de gastdocent die zo huizenhoog opkijkt tegen Gabriel García Márquez. Met zijn lange, donkere haar en kleine kriebelsnorretje, doet hij de oude dichteres denken aan een charmant personage in *The Princess Bride*: ‘Mijn naam is Inigo Montoya, jij hebt mijn vader vermoord, bereid je voor om te sterven.’ Hij draagt een geel jack met een reflecterende streep op de rug en een belachelijk strakke hardloopbroek. Hij rent alsof hij te laat is voor de kerk, zou de moeder van de oude dichteres hebben gezegd. Alsof de duvel hem op de hielen zit.

De kerk doet haar denken aan klokken en haar blik keert terug naar de straatverlichting pal tegenover haar. Ze denkt: *De renner hoort niet het zilver dat boven hem is / Deze klokken luiden niet.* Het klopt niet, want het is proza, maar het is een begin. Het is haar gelukt haar vingers onder het deksel van het gedicht te wurmen. Nu moet ze naar binnen, haar kladblok pakken en gaan krabbelen. Maar ze blijft nog heel even zitten, om naar de zilveren kringen te kijken die rond de lantaarns wervelen. Aureolen, denkt ze. Dat woord kan ik niet gebruiken, maar daar lijken ze wel op, verdomme.

Ze vangt nog een laatste glimp op van het gele jack van de jogger, dan verdwijnt hij in de duisternis. De oude dichteres komt moeizaam overeind, haar gezicht vertrokken van de pijn in haar heupen, en schuifelt naar binnen.

Jorge Castro zet nog een tandje bij. Na de zware eerste kilometers loopt hij al gemakkelijker, zijn longen nemen meer zuurstof op en er komt endorfine vrij. Hij nadert het park, dat wordt verlicht met ouderwetse lantaarnpalen die een geheimzinnige, gelige gloed verspreiden. Voor de verlaten speeltuin ligt een klein parkeerterrein, dat nu vrijwel leeg is, op een personenbusje na. De zijkant van het busje is opengeschoven en er steekt een oprijplaat uit die op het natte asfalt rust. Aan de voet ervan zit een bejaarde man in een rolstoel en voor hem zit een bejaarde vrouw op één knie aan de stoel te morrelen.

Jorge blijft even staan. Hij buigt voorover, zet zijn handen vlak boven zijn knieën op zijn benen om op adem te komen en te kijken wat het voor busje is. Op de blauw-met-witte kentekenplaat staat een rolstoellogo afgebeeld.

De vrouw, die een doorgestikte jas en een sjaal draagt, kijkt in zijn richting. Ze komt Jorge niet meteen bekend voor – dit kleine parkeerterrein is niet goed verlicht.

‘Hallo! Problemen?’

Ze komt overeind. Vanuit de rolstoel tilt de oude man, die een dichtgeknoopt vest en een pet draagt, een zwakke hand naar hem op.

‘De accu is leeg,’ zegt de vrouw. ‘U bent toch meneer Castro? Jorge?’

Nu herkent hij haar. Het is professor Emily Harris, die Engelse literatuur geeft... of gaf; best mogelijk dat ze inmiddels met emeritaat is. En de man is haar echtgenoot, ook een docent. Hij wist niet dat Harris invalide was. Op de campus heeft hij hem niet vaak gezien, een andere afdeling in een ander gebouw, maar de laatste keer dat hij hem zag, liep de oude man volgens hem nog. Jorge ziet haar best vaak bij borrels van de faculteit en bijeenkomsten voor cultuurliefhebbers. Hij heeft het idee dat hij niet een van haar favoriete collega's is, vooral niet na de afdelingsvergadering over de

inmiddels ter ziele gegane poëzieworkshop. Daar was het er nogal pittig aan toegegaan.

‘Ja, dat klopt,’ zegt hij. ‘Ik neem aan dat jullie graag naar huis willen om droog te worden.’

‘Dat zou wel fijn zijn,’ zegt meneer Harris. Of misschien is hij ook wel een professor. Zijn vest is dun en hij rilt een beetje. ‘Denk je dat je me die oprijplaat op kunt duwen, jongeman?’ Hij hoest, schraapt zijn keel en hoest nog een keer. Zijn vrouw, zo scherp en autoritair tijdens vergaderingen, ziet er een beetje miserabel en verformfaaid uit. Verloren. Jorge vraagt zich af hoelang ze hier al zo staan en waarom ze niet iemand heeft gebeld. Misschien heeft ze geen telefoon, denkt hij. Of heeft ze die thuis laten liggen. Oude mensen kunnen wel eens wat vergeetachtig zijn. Hoewel ze niet veel ouder dan zeventig kan zijn. Haar man in de rolstoel ziet er ouder uit.

‘Dat moet wel lukken. Is de rem eraf?’

‘Jazeker,’ zegt Emily Harris en ze doet een stapje achteruit terwijl Jorge de handvaten pakt en de rolstoel omdraait, zodat hij voor de oprijplaat staat. Hij trekt de rolstoel een meter of drie naar achteren, zodat hij een aanloop kan nemen. Gemotoriseerde rolstoelen kunnen behoorlijk zwaar zijn. Hij wil voorkomen dat de rolstoel halverwege de plaat terugrolt omdat hij geen vaart meer heeft. Of dat hij, God verhoede, over de rand kiept, zodat de oude man op het asfalt terechtkomt.

‘Daar gaan we, meneer Harris. Houd u goed vast, voor de hobbels.’

Harris grijpt de armleuningen en het valt Jorge op dat hij brede schouders heeft. Ze ogen gespierd onder het vest. Hij veronderstelt dat mensen die hun benen niet meer kunnen gebruiken dit verlies op andere manieren gaan compenseren. Jorge rent op de oprijplaat af.

‘Jippie-a-jee!’ roept meneer Harris vrolijk uit.

De eerste helft van de oprijplaat is een makkie, maar dan verliest de stoel vaart. Jorge buigt naar voren om kracht te zetten met zijn rugspieren en weet de stoel in beweging te houden. Terwijl hij zich op deze manier een goede buur toont, valt hem iets vreemds in: in

deze staat zijn de kentekenplaten rood met wit en hoewel het echtpaar Harris net als hijzelf aan Ridge Road woont (hij ziet Emily Harris vaak in haar tuin), zijn de kentekenplaten op hun busje blauw met wit, net als die van de staat die in het westen aan deze grens. En wat ook vreemd is: hij kan zich niet herinneren dit busje ooit in de straat te hebben gezien, hoewel hij Emily vaak genoeg kaarsrecht achter het stuur heeft zien zitten van een goed onderhouden, kleine Subaru met een Obama-sticker op de achterbum...

Wanneer hij de bovenkant van de oprijplaat bereikt, bijna horizontaal voorovergebogen, met gestrekte armen en tot het uiterste gebogen hardloopschoenen, steekt een of ander insect hem in zijn nek. Een groot insect zo te voelen, aan de manier waarop de plek eromheen meteen warm begint te worden. Misschien is het een wesp en heeft hij een allergische reactie. Die heeft hij nooit eerder gehad, maar zoiets kan natuurlijk altijd gebeuren en meteen wordt zijn zicht wazig en voelt hij de kracht uit zijn armen vloeien. Zijn schoenen glijden weg op de natte oprijplaat en hij zakt op een knie.

Nu rolt die rolstoel achteruit en zó over me heen...

Maar dat gebeurt niet. Rodney Harris zet een knopje om en de rolstoel rolt met een tevreden bromgeluid naar binnen. Harris springt eruit, stapt er kwiek omheen en kijkt neer op de man die geknield op de oprijplaat zit, met zijn haar tegen zijn voorhoofd geplakt en de druppels van de miezerregen als zweet op zijn gezicht. Dan valt Jorge plat voorover.

‘Kijk eens aan!’ roept Emily zachtjes uit. ‘Perfect!’

‘Help eens,’ zegt Rodney.

Zijn vrouw, die zelf ook hardloopschoenen aanheeft, pakt Jorge bij zijn enkels en haar man grijpt zijn armen. Ze slepen hem naar binnen. De oprijplaat schuift naar binnen. Rodney (die inderdaad net als zijn vrouw professor Harris is) gaat op de bestuurdersplek zitten. Emily knielt en bindt Jorges polsen vast met tiewraps, ook al is dat waarschijnlijk een overbodige voorzorgsmaatregel. Jorge is volledig buiten westen en ligt hevig te snurken.

‘Alles oké?’ vraagt Rodney Harris, professor aan de faculteit Bio-wetenschappen van Bell College.

‘Alles oké!’ Emily’s stem slaat over van opwinding. ‘Het is ons gelukt, Roddy! We hebben die klootzak te pakken!’

‘Let op je taal, schat,’ zegt Rodney. Dan glimlacht hij. ‘Maar inderdaad. Het is ons gelukt.’ Hij rijdt het parkeerterrein af en de heuvel op.

De oude dichteres kijkt op van haar schrift, dat een afbeelding van een klein rood kruiwagentje op de voorkant heeft, ziet het busje langsrijden en buigt zich weer over haar gedicht.

Het busje rijdt naar Ridge Road 93, waar het echtpaar Harris al bijna vijftig jaar woont. Het is hun eigen busje, niet dat van de universiteit. Een van de twee garagedeuren gaat omhoog. Het busje rijdt de linkerplek op. De garagedeur gaat weer dicht. Alles is weer stil op Ridge Road. De straatverlichting is omgeven door nevel.

Als een soort aureolen.

4

Jorge komt heel langzaam bij bewustzijn. Zijn hoofd barst uit elkaar, hij heeft een droge mond en hij is kotsmisselijk. Hij heeft geen idee hoeveel hij heeft gedronken, maar het moet behoorlijk wat zijn geweest om zo’n gruwelijke kater te hebben. En waar heeft hij gedronken? Een faculteitsfeestje? Een bijeenkomst van een schrijfcursus waar hij zo stom is geweest net zo veel te drinken als de student die hij ooit was? Is hij dronken geworden na de laatste ruzie met Freddy? Het lijkt allemaal niet te kloppen.

Hij doet zijn ogen open, klaar voor fel ochtendlicht dat voor een nieuwe pijscheut door zijn arme, gepijnigde hoofd zal zorgen, maar het licht is zacht. Licht dat vriendelijk is voor zijn huidige, ellendige toestand. Hij lijkt op een matrasje of een yogamat te liggen. Er staat een emmer naast, zo’n plastic emmer die je bij de Walmart of de Dollar Tree kon kopen. Hij weet waarvoor de emmer er staat en opeens weet hij ook wat Pavlovs honden moesten hebben gevoeld wanneer ze de bel hoorden rinkelen, want één blik op de

emmer is genoeg om zijn maag omhoog te voelen komen. Hij gaat op zijn knieën zitten en geeft over. Hierna heeft hij net voldoende tijd om een paar keer naar lucht te happen en dan doet hij het nog een keer.

Zijn maag komt tot rust, maar een ogenblik lang doet zijn hoofd zo veel pijn dat hij het gevoel heeft dat het zal splijten en in twee stukken op de grond zal vallen. Hij sluit zijn tranende ogen en wacht tot de pijn zakt. Uiteindelijk gebeurt dat wel, maar de smaak van braaksel in zijn mond en neus is ontzettend smerig. Nog steeds met zijn ogen dicht, reikt hij naar de emmer en spuugt erin tot zijn mond in elk geval een beetje schoon is.

Hij doet zijn ogen weer open, tilt (voorzichtig) zijn hoofd op en ziet tralies. Hij bevindt zich in een kooi. Die is vrij ruim, maar het is wel degelijk een kooi. Aan de andere kant van de tralies ligt een diepe kamer. Waarschijnlijk zit er een dimmer op de plafondverlichting, want het licht in de kamer is gedempt. De vloer is van beton en zo te zien schoon genoeg om van te kunnen eten – niet dat hij trek heeft in eten. De helft van de ruimte vóór de kooi is leeg. In het midden ziet hij een trap, waar een bezem tegenaan staat. Achter de trap bevindt zich een goed uitgeruste werkplaats met allerlei gereedschap aan haken en een lintzaagtafel. Er staat ook een samengestelde verstekzaag – mooi ding, niet goedkoop. Verschillende heggenscharen, waaronder een elektrische. Een hele serie moersleutels, zorgvuldig gerangschikt van groot naar klein. Een chromen doppenset op een werktafel naast een deur naar... ergens. Alle gebruikelijke spullen voor de gemiddelde thuisklusser en alles keurig onderhouden.

Er ligt geen zaagsel onder de zaagtafel. Erachter staat een apparaat dat hij niet eerder heeft gezien: groot en geel en vierkant, bijna zo groot als een industriële airco-unit. Jorge besluit dat het dat inderdaad moet zijn, want er loopt een rubber slang door een van de muren, maar hij heeft er nog nooit zo een gezien. Als er een merknaam op staat, staat die op de kant die hij niet kan zien.

Hij kijkt om zich heen in de kooi en schrikt van wat hij ziet. Niet zozeer van de flesjes water op een oranje krat die dienstdoet als

tafel. Maar wel van het voorwerp van blauw plastic dat in de hoek staat, onder het schuine plafond. Dat is een Porta-John, zo'n chemisch toilet dat invaliden gebruiken als ze nog wel uit bed kunnen komen, maar niet meer in staat zijn de dichtstbijzijnde wc te halen.

Jorge voelt zich nog niet in staat om te gaan staan, dus kruipt hij ernaartoe en tilt het deksel op. Hij ziet blauw water in de pot en krijgt een vleug ontsmettingsmiddel in zijn neus, waarvan zijn ogen weer beginnen te tranen. Hij doet het deksel weer dicht en kruipt terug naar het matras. Zelfs in zijn huidige verwarde toestand, snapt hij wat de Porta-John betekent: iemand wil hem hier een tijdje vasthouden. Hij is ontvoerd. Niet door een van de kartels, zoals in zijn roman, *Catalepsie*, en ook niet in Mexico of Colombia. Het lijkt krankzinnig, maar hij is ontvoerd door een paar bejaarde professoren, van wie er eentje een collega van hem is. En als dit hun kelder is, bevindt hij zich niet ver van zijn eigen huis, waar Freddy nu waarschijnlijk in de woonkamer zit te lezen, met een kopje...

Maar nee, Freddy is, althans voorlopig, weg. Na de laatste ruzie is hij kwaad vertrokken.

Hij bekijkt de verticale en horizontale tralies. Ze zijn van staal en vakkundig gelast. Dat moet in deze werkplaats zijn gebeurd – er zal geen winkel voor gevangenisellen bestaan waar je zoiets kunt bestellen – maar de tralies zien er stevig genoeg uit. Hij grijpt er een met beide handen vast en schudt eraan. Geen beweging in te krijgen.

Hij kijkt naar het plafond en ziet witte platen met kleine gaatjes erin. Geluidsisolatie. Hij ziet nog iets: een cameraoog dat omlaag tuurt.

Jorge heft zijn gezicht op. 'Zijn jullie daar? Wat willen jullie?'

Niets. Hij overweegt te schreeuwen dat ze hem eruit moeten laten, maar wat schiet hij daarmee op? Stop je iemand in een kooi in de kelder (het moet haast wel een kelder zijn) met een kotsemmer en een chemisch toilet als je van plan bent bij de eerste de beste schreeuw de trap af te rennen onder het uitroepen van 'Sorry, sorry, dit was niet de bedoeling?'

Hij moet ontzettend nodig pissen. Hij helpt zijn benen een beetje

door zich aan de tralies vast te houden en staat op. Er schiet weer een pijnscheut door zijn hoofd, maar niet meer zo erg als de pijn die hij voelde toen hij langzaam bij bewustzijn kwam. Hij schuifelt naar de Porta-John, tilt het deksel op, ritst zijn gulp open en probeert te plassen. Aanvankelijk lukt het niet, hoe hevig de aandrang ook is. Jorge is van jongs af nogal op zijn privacy gesteld als het om toiletbezoek gaat en hij moet steeds aan het cameraoog denken dat naar hem staart. Hij staat er met zijn rug naartoe en dat helpt een beetje, maar niet genoeg. Hij telt hoeveel dagen er nog reteren in deze maand en vervolgens hoeveel dagen het nog duurt voordat het Kerstmis is, dat goeie ouwe *feliz Navidad*, en dat geeft de doorslag. Hij staat bijna een volle minuut te pissen en pakt dan een van de flesjes Dasani-water. Met de eerste mondvul spoelt hij zijn mond, spuugt het in het gedesinfecteerde water en drinkt dan gulzig de rest op.

Hij loopt terug naar de tralies en kijkt de diepe kamer in: het lege gedeelte vlak voor de kooi, de trap en daarachter de werkplaats. Zijn blik keert telkens weer terug naar de lintzaag en de verstekzaag. Geen gezellig gereedschap voor een gekooide man om naar te kijken, maar moeilijk om dat niet te doen. Moeilijk om niet te denken aan het snerpende geluid dat zo'n lintzaag maakt wanneer hij door vuren- of cederhout klieft: *YRRRROWWWWWW*.

Hij denkt aan het joggen door de druilerige regen. Hij denkt aan Emily en haar man. Hij denkt eraan hoe ze hem voor de gek hebben gehouden en hem ergens mee hebben geïnjecteerd. Daarna is alles zwart tot het moment dat hij hier wakker werd.

Waarom? Waarom deden ze zoiets?

‘Willen jullie praten?’ roept hij naar het oog. ‘Ik ben er klaar voor. Vertel me gewoon wat jullie willen!’

Niets. Het is doodstil in de kamer, op het geschuifel na van zijn voeten en het *tink-tink* van de trouwring die hij draagt tegen een van de tralies. Het is niet zijn eigen ring. Hij en Freddy zijn niet getrouwd. Nog niet althans en misschien wel nooit, zoals de zaken er nu voor staan. Jorge heeft de ring van zijn vaders vinger gehaald, in het ziekenhuis, enkele minuten nadat Papi was overleden. Sindsdien heeft hij hem altijd gedragen.

Hoelang is hij hier nu al? Hij kijkt op zijn horloge, maar daar wordt hij niet veel wijzer van. Het is een opwindhorloge, nog een aandenken dat hij na de dood van zijn vader heeft meegenomen, en het is stil blijven staan op kwart over een. 's Middags of 's nachts, dat weet hij niet. En hij weet niet wanneer hij het voor het laatst heeft opgewonden.

Meneer en mevrouw Harris. Emily en Ronald. Of is het Robert? Hij kent deze mensen, en dat is toch eigenlijk best eng?

Het zou eng kunnen zijn, zegt hij bij zichzelf.

Aangezien het geen zin heeft om in een geluiddichte ruimte te gaan schreeuwen of gillen – en het hem bovendien weer barstende koppijn zou bezorgen – gaat hij op het matras zitten wachten tot er iets gebeurt. Tot iemand hem komt uitleggen wat hier verdomme aan de hand is.

5

Waarschijnlijk zit het spul dat ze hem hebben toegediend nog in zijn hoofd, want Jorge sukkelde in slaap. Zijn kin zakte op zijn borst en er druipt wat speeksel uit zijn ene mondhoek. Een tijdje later – nog steeds kwart over een op Papi's horloge – gaat boven een deur open en komt er iemand de trap af. Jorge tilt zijn hoofd op (weer een pijnscheut, maar niet zo heel erg) en ziet zwarte, lage sneakers, enkelsokjes, een keurige bruine pantalon en daarboven een gebloemd schort. Het is Emily Harris. Met een dienblad.

Jorge staat op. 'Wat is hier aan de hand?'

Ze geeft geen antwoord en zet alleen het dienblad op zo'n halve meter voor de kooi. Er staat een grote plastic koffiebeker op – zo een die je met een deksel erop meeneemt voor een lange autorit. In de beker zit een bobbelige, bruine envelop. Er staat een bord naast met iets smerigs erop: een stuk donkerrood vlees dat in een nog donkerder rode vloeistof drijft. De aanblik alleen al maakt dat Jorge bijna weer over zijn nek gaat.

'Als je maar niet denkt dat ik dat opeet, Emily.'

Ze zegt niets terug, maar pakt de bezem en duwt het dienblad over de betonnen vloer. Aan de onderkant van de tralies zit een scharnierende klep (ze hebben dit helemaal gepland, denkt Jorge). De koffiebeker valt om wanneer hij tegen de bovenkant van de klep stoot, die misschien tien centimeter hoog is, en dan schuift de rest van het dienblad erdoorheen. Zodra zij de bezem terugtrekt valt de klep dicht. Het vlees dat in de plas bloed drijft lijkt op rauwe lever. Emily Harris richt zich op, zet de bezem terug, draait zich om... en glimlacht naar hem. Alsof ze verdomme op een cocktailparty staan.

‘Ik ga dat echt niet eten,’ zegt Jorge nogmaals.

‘Jawel hoor,’ zegt ze.

Met die woorden loopt ze de trap op. Hij hoort een deur dichtgaan, gevolgd door een klikkend geluid dat waarschijnlijk een grensel is die wordt dichtgeschoven.

Wanneer hij naar de rauwe lever kijkt, krijgt Jorge weer braakneigingen, maar hij pakt de envelop uit de koffiebeker. Het is iets wat Ka’Chava heet. Volgens het label maak je met het poeder dat erin zit ‘een voedzame shake die je energie geeft voor al je avonturen’.

Jorge heeft het gevoel dat hij de afgelopen hoelang-het-ook is genoeg avontuur heeft gehad voor de rest van zijn leven. Hij steekt het zakje terug in de beker en gaat op het matras zitten. Hij schuift het dienblad zonder er nog naar te kijken opzij. Hij sluit zijn ogen.

6

Hij dommelt wat, wordt wakker, dommelt nog even en wordt dan echt wakker. De hoofdpijn is bijna verdwenen en zijn maag is tot rust gekomen. Hij windt Papi’s horloge op en zet de tijd op twaalf uur ’s middags. Of ’s nachts. Dat doet er niet toe; hij kan nu in elk geval bijhouden hoelang hij hier is. Uiteindelijk zal iemand – misschien de mannelijke helft van dit krankzinnige professorenduo – hem wel komen vertellen waarom hij hier is en wat hij moet doen

om hier weg te komen. Jorge vermoedt dat het weinig zinnigs zal zijn, want die twee zijn duidelijk stapelgek. Dat geldt voor heel veel professoren, hij heeft op voldoende scholen gewerkt om dat te weten – maar de Harrissen slaan toch echt wel alles.

Uiteindelijk haalt hij het zakje Ka'Chava uit de beker, die blijkbaar bedoeld is om het spul in te mengen met het overgebleven flesje Dasani. De beker is er een van Dillon's, een chauffeurscafé in Redlund, waar Jorge en Freddy wel eens gaan ontbijten. Zat hij daar nu maar. Zat hij maar in Ayers Chapel, om naar een van dominee Gallatins dodelijk saai preken te luisteren. Zat hij maar in een dokterswachtkamer, in afwachting van een rectaal onderzoek. Het maakte hem niet uit, zolang het maar niet hier was.

Hij heeft weinig vertrouwen in wat die gestoorde Harrissen hem voorzetten, maar nu de misselijkheid is gezakt, heeft hij honger. Hij eet nooit veel voordat hij gaat joggen en bewaart de meer calorierijke maaltijden altijd voor erna. Het zakje is luchtdicht gesloten, wat betekent dat de inhoud waarschijnlijk in orde is, maar hij onderzoekt het toch zorgvuldig op naaldenprikken, alvorens het open te scheuren en leeg te strooien in de beker. Hij voegt water toe, zet het dekseltje erop en schudt, zoals de gebruiksaanwijzing voorschrijft, de inhoud goed door elkaar. Hij proeft en klokt de beker leeg. Hij betwijfelt ten zeerste of het spul, zoals op het etiket wordt beweerd, geïnspireerd is op 'oeroude wijsheid', maar het is best lekker. Chocoladesmaak. Het heeft iets weg van ijskoffie.

Wanneer het op is, kijkt hij weer naar de rauwe lever. Hij probeert het dienblad terug te duwen door de klep, maar dat lukt niet meteen, omdat de klep naar binnen opent. Hij wurmt zijn vingernagels onder de rand en trekt de klep omhoog. Dan schuift hij het dienblad naar buiten.

'Hé!' roept hij naar de camera die op hem neerkijkt. 'Hé, wat willen jullie van me? Laten we erover praten! Dan komen we er vast wel uit!'

Niets.

Er gaan zes uur voorbij.

Deze keer is het de mannelijke Harris die de trap af komt. Hij is in pyjama en draagt pantoffels. Hij heeft brede schouders, maar de rest van zijn lichaam is mager en de pyjama – met een patroon van brandweerauto's, net als die van een kind – hangt los om hem heen. De aanblik van deze oude vent bezorgt Jorge Castro een onwerkelijk gevoel – gebeurt dit echt?

‘Wat wil je van mij?’

Harris antwoordt niet en kijkt alleen maar naar het afgedankte dienblad op de betonnen vloer. Hij kijkt naar de klep en dan weer naar het blad. Voor alle zekerheid doet hij het nog een paar keer: blad, klep, klep, blad. Dan loopt hij naar de bezem en schuift het dienblad weer naar binnen.

Jorge heeft er genoeg van. Hij houdt de klep open en duwt het blad terug. Het plasje bloed maakt spetters op een van de pijpen van Harris' pyjamabroek. Harris laat de bezem al zakken om het blad terug te schuiven, maar besluit dan dat het geen zin heeft. Hij zet de bezem weer tegen de zijkant van de trap en maakt aanstalten om naar boven te gaan. Behalve die brede schouders stelt de man niet veel meer voor, maar verder oogt de verraderlijke klootzak nog kwek genoeg.

‘Kom terug,’ zegt Jorge. ‘Laten we hier als mannen onder elkaar over praten.’

Harris kijkt hem aan en slaakt de zucht van een geduldige ouder met een opstandige kleuter. ‘Je kunt het dienblad zelf pakken,’ zegt hij. ‘Volgens mij is dat nu wel duidelijk.’

‘Ik heb al tegen je vrouw gezegd dat ik dat echt niet ga eten. Het is niet alleen rauw, maar het staat hier ook al meer dan...’ Hij kijkt even op Papi's horloge. ‘... meer dan zes uur op kamertemperatuur.’

De gestoorde professor reageert niet op wat hij zegt en loopt de trap op. De deur valt dicht. De grendel wordt verschoven. *Klik.*

Het is tien uur op Papi's horloge wanneer Emily naar beneden komt. Ze heeft de nette bruine pantalon vervangen door een gebloemde ochtendjas en pantoffels. Is het alweer avond? denkt Jorge. Zou dat kunnen? Hoelang ben ik buiten westen geweest door die prik?

Op de een of andere manier is de tijd die hij kwijt is nog veront-rustender dan de aanblik van die langzaam uitdrogende, drillerige klodder vlees. Aan het kwijtraken van tijd raak je maar moeilijk gewend. Maar er is nog iets waaraan hij niet kan wennen.

Ze kijkt naar het dienblad. Kijkt naar hem. Glimlacht. Draait zich om naar de trap.

'Hé,' zegt hij. 'Emily.'

Ze draait zich niet om, maar onderaan de trap blijft ze staan om te luisteren.

'Ik heb meer water nodig. Ik heb een flesje leeggedronken en het andere gebruikt om die shake mee te maken. Die was trouwens best lekker.'

'Je krijgt pas weer water wanneer je je avondeten op hebt,' zegt ze en ze loopt de trap op.

De tijd verstrijkt. Vier uur. Zijn dorst wordt steeds heviger. Niet dat hij zal sterven van de dorst, maar hij is wel uitgedroogd door het overgeven en die shake... die voelt hij tegen de zijkanten van zijn keel plakken. Een beetje water zou dat wegspoelen. Al waren het maar een paar slokjes.

Hij kijkt naar de Porta-John, maar het is nog niet zo erg dat hij wil proberen gedesinfecteerd water te drinken. Waarin ik inmiddels al twee keer heb gepist, denkt hij.

Hij kijkt op naar de camera. 'Kunnen we praten? Alsjeblieft?' Hij